

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedkyně JUDr. Marie Žiškové a soudců JUDr. Lenky Kaniové a JUDr. Zdeňka Kühna v právní věci žalobce: **Mgr. Ing. M. N.**, proti žalovanému: **Úřad průmyslového vlastnictví**, se sídlem Antonína Čermáka 2a, 160 68 Praha 6, proti rozhodnutí předsedy žalovaného ze dne 16. 9. 2002, sp. zn. O 65486, za účasti osoby zúčastněné na řízení: Medion AG, se sídlem Gänsemarkt 16-18, DE-45127 Essen, Spolková republika Německo, zastoupené Ing. Jiřím Malůškem, patentovým zástupcem se sídlem Mendlovo náměstí 1a, 603 00 Brno, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 11. 12. 2012, č. j. 5 A 112/2012 – 135,

t a k t o :

- I.** Kasační stížnost **s e z a m í t á**.
- II.** Žalobce **n e m á** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.
- III.** Žalovanému **s e n e p ř i z n á v á** náhrada nákladů řízení o kasační stížnosti.
- IV.** Osoba zúčastněná na řízení **n e m á** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.

O d ů v o d n ě n í :

I. Vymezení věci

[1] Žalobce byl od roku 1990 podnikatelem a prodával mikrovlnné trouby a šicí stroje. Dne 19. 12. 1991 podal u právního předchůdce žalovaného žádost o zápis slovní ochranné známky „MICROSTAR“. Po doplnění potřebných podkladů byla známka zapsána do rejstříku dne 28. 7. 1994 pro třídy 7, 9 a 12 mezinárodního třídění zboží, a to pro následující seznam výrobků: spotřební elektronika a domácí potřeby, zejména šicí stroje a domácí elektrospotřebiče; průmyslové zboží, zejména autopříslušenství a autodíly.

[2] Dne 23. 1. 2001 podala osoba zúčastněná na řízení návrh na výmaz předmětné ochranné známky podle § 25 odst. 1 písm. b) zákona č. 137/1995 Sb., o ochranných známkách, neboť žalobce údajně nedodal v posledních pěti letech na český trh žádný z výrobků, pro něž má ochrannou známku zapsánu. Žalobce s návrhem nesouhlasil a doložil žalovanému tři doklady o prodeji jedné mikrovlnné trouby MICROSTAR v roce 2000 a dále doklady z roku 1990 a 1991 prokazující nákup trub MICROSTAR od rakouského prodejce a jejich schválení pro uvedení do oběhu v České republice.

[3] Žalovaný rozhodnutím ze dne 19. 9. 2001, č. j. 5940/2001, slovní ochrannou známku MICROSTAR vymazal z rejstříku ochranných známek, neboť dospěl k závěru, že žalobci se užívání ochranné známky předloženými doklady nepodařilo prokázat. Rozklad žalobce zamítl předseda žalovaného rozhodnutím ze dne 16. 9. 2002, sp. zn. O 65486. Doklady z let 1990 a 1991 nespádají do rozhodného období pěti let před podáním návrhu na výmaz a doložený prodej jednoho kusu mikrovlnné trouby MICROSTAR v roce 2000 podle předsedy žalovaného neprokazuje opravdové užívání napadené ochranné známky u spotřebitelské veřejnosti.

[4] Proti rozhodnutí předsedy žalovaného brojil žalobce správní žalobou, kterou Městský soud v Praze po mnoha procesních peripetích zamítl rozsudkem ze dne 11. 12. 2012, č. j. 5 A 112/2010 – 135. Městský soud se v odůvodnění především zbýval vymezením pojmu „užívání ochranné známky“ za bohatého užití judikatury Soudního dvora Evropské unie a následně se při posouzení předložených důkazních prostředků shodl s hodnocením provedeným předsedou žalovaného. Odůvodnil též, proč nevyhověl návrhu žalobce provést důkaz předložením jedné mikrovlnné trouby.

II. Kasační stížnost a vyjádření k ní

[5] Proti rozsudku městského soudu podal žalobce včasnou kasační stížnost. Podle žalobce úsudek městského soudu o tom, že užívání ochranné známky žalobcem nebylo prokázáno jako skutečné, neodpovídá obsahu správního spisu a nevyplývá ani z judikátů evropských soudů. V nich se řeší symbolické užívání ochranné známky za účelem jejího udržení, což je úplně jiná situace, neboť žalobce ochrannou známku plnohodnotně užíval na trhu. Otázkou pouze zůstává, kdy takové užívání skončilo a od kdy je ho možno považovat za ukončené či symbolické. To se ale nemohlo žalobce týkat, neboť měl za výlohou své prodejny takto označené zboží v období pěti let před podáním návrhu na výmaz ochranné známky i v průběhu správního řízení o výmazu.

[6] Žalobce dále namítal, že napadený rozsudek se opírá o judikaturu soudů Evropské unie, která tu ke dni 19. 9. 2001 nebyla. Městský soud tedy nesplnil svou přezkumnou funkci ke dni vydání správního rozhodnutí a rozhodl, jako kdyby byl sám správním orgánem. Tím městský soud porušil § 75 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (dále jen „s. ř. s.“), neboť judikatura je součástí právního stavu, který tu byl ke dni přezkoumávaného rozhodnutí.

[7] Žalobce též tvrdí, že žalovaný měl připustit důkaz o existenci mikrovlnné trouby MICROSTAR za výlohou prodejny žalobce, přičemž městský soud se s tímto argumentem přesvědčivě nevyrovnal. Nepřipuštění tohoto důkazu a toleranci tohoto stavu soudem považuje žalobce za „brutální vadu“. Napadený rozsudek dále podle žalobce neobsahuje logickou strukturu, jen procesní souhrn procesních tvrzení a poznatků, přičemž na konci je překvapivě uvedeno, že předstírané užívání označení nemůže být užíváním skutečným s odkazem na judikát. Přitom není zřejmé, proč by právě na žalobce mělo být užitých takových úvah. Žalobce také ve své replice soud žádal, aby se vyrovnal s otázkou, kdy žalobce přestal užívat ochrannou

pokračování

známku opravdově a kdy už začal fiktivně. Žalobce konečně do spisu založil kopii komentáře k § 31 odst. 1 písm. a) zákona č. 441/2003 Sb., o ochranných známkách a o změně zákona č. 6/2002 Sb., o soudech, soudcích, přísedících a státní správě soudů a o změně některých dalších zákonů (zákon o soudech a soudcích), ve znění pozdějších předpisů, (zákon o ochranných známkách), s odkazem na praxi žalovaného při posuzování otázky užívání ochranné známky. Soud nevysvětlil, proč tyto argumenty ignoroval a proč je považoval za mylné, nadbytečné či vyvrácené.

[8] Z těchto důvodů žalobce navrhl, aby Nejvyšší správní soud napadený rozsudek městského soudu jakož i jemu předcházející rozhodnutí žalovaného a předsedy žalovaného zrušil a přiznal žalobci blíže vyúčtovanou náhradu nákladů řízení.

[9] Žalovaný ani osoba zúčastněná na řízení se v poskytnuté lhůtě ke kasační stížnosti nevyjádřili.

III. Posouzení věci Nejvyšším správním soudem

[10] Nejvyšší správní soud při posuzování kasační stížnosti hodnotil, zda jsou splněny podmínky řízení, přičemž dospěl k závěru, že kasační stížnost má požadované náležitosti, byla podána včas a osobou oprávněnou, a není důvodné kasační stížnost odmítnout pro nepřipustnost. Důvodnost kasační stížnosti posoudil Nejvyšší správní soud v mezích jejího rozsahu a uplatněných důvodů a zkoumal přitom, zda napadené rozhodnutí netrpí vadami, k nimž je povinen přihlédnout z úřední povinnosti (§ 109 odst. 3, 4 s. ř. s.).

[11] Kasační stížnost není důvodná.

[12] Nejvyšší správní soud se nejprve zabýval námitkou nepřezkoumatelnosti rozsudku městského soudu. Neshledal přitom, že by struktura rozsudku byla nelogická a učiněné závěry překvapivé a z ničeho nevyplývající. Městský soud na úvod svého rozsudku stručně zrekapituloval obsah žaloby, vyjádření žalovaného a podstatné skutečnosti ze správního spisu. Následně se zabýval výkladem relevantní právní úpravy a spojení „užívání ochranné známky“, přičemž za využití judikatury Soudního dvora Evropské unie dospěl k závěru, že musí jít o skutečné užívání. Poté aplikoval tyto závěry na projednávaný případ, vypořádal se s žalobními námitkami žalobce a odůvodnil, proč neprovedl žalobcem navrhovaný důkaz. Tuto strukturu rozsudku považuje zdejší soud za zcela standardní, logickou a přehlednou. Závěry městského soudu jsou skutkově i právně odůvodněny, jsou srozumitelné a úplné.

[13] Pokud jde o konkrétní nedostatky, žalobce tvrdil, že se městský soud nevyrovnal s kopií komentáře k § 31 odst. 1 písm. a) zákona č. 441/2003 Sb., kterou žalobce založil do spisu. Nejvyšší správní soud k tomu poznamenává, že prostřednictvím této listiny žalobce demonstroval svůj právní názor, že výmaz ochranné známky se provádí jen při totálním nezájmu vlastníka známky s absencí jakéhokoli náznaku užívání, což měla být dosavadní praxe žalovaného. Z kopie komentáře založené v soudním spisu je zřejmé, že autor komentáře uvádí tento žalobcův názor jako jeden z možných a proti němu staví názor druhý. Podle něj je řádným užíváním ochranné známky jen takové, z něž je zřejmé „*využití ochranné známky na trhu, což obecně předpokládá výrobky skutečně prodané a služby skutečně poskytnuté*“ s tím, že tomuto názoru přisvědčuje rozsudek Soudního dvora Evropské unie ze dne 11. 3. 2003 ve věci C-40/01 *Ansul*, Recueil, s. I-2439. Městský soud si pak na s. 5 napadeného rozsudku klade otázku, jak vyložit spojení „užívání ochranné známky“, přičemž k tomu cituje právě z rozsudku *Ansul* a uzavírá, že ochrannou známkou je třeba skutečně užívat ve smyslu této judikatury. Městský soud tak jasně

odpověděl na námitku žalobce a vyvrátil jeho právní názor, neboť se přiklonil k názoru opačnému, který byl v žalobcem přiloženém komentáři výslovně uváděn.

[14] Žalobce též není spokojen s vypořádáním jeho námitky obsažené v replice k vyjádření žalovaného. V ní žalobce tvrdil, že doba obchodního užívání ochranné známky má svůj začátek (od prvního užití) a konec (ke dni posledního užití). Je proto třeba se zabývat tím, kdy začalo a kdy skončilo užívání slova MICROSTAR žalobcem, přičemž podle jeho názoru se tak stalo na konci roku 1991 a skončilo dnem 10. 10. 2000, kdy prodal poslední kus mikrovlnné trouby MICROSTAR. Na tuto námitku ovšem městský soud žalobci odpověděl právě svojí úvahou o potřebě skutečného užívání známky v rozhodném období. Skutečné užívání nelze zúžit na časový prostor ohraničený prvním a posledním užitím ochranné známky: pro posouzení řádného a skutečného užívání je třeba zhodnotit veškeré okolnosti případu, které městský soud ve svém rozsudku též příkladmo uvádí prostřednictvím citace relevantní evropské judikatury. Posouzení toho, kdy žalobce poprvé a naposledy užil ochrannou známku, by pro konstatování skutečného užívání ochranné známky v rozhodné době samo o sobě nestačilo, neboť nevypovídá nic o tom, jak bylo se známkou zacházeno v mezidobí. Městský soud nemohl přihlídnout k žalobcem uváděnému prvnímu užití ochranné známky, neboť bylo učiněno před rozhodným obdobím vymezeným zákonem. Zohlednil však poslední užití ochranné známky žalobcem, které bylo doloženo ve správním spisu a do rozhodného období spadalo. Nejvyšší správní soud proto uzavírá, že i na tuto námitku bylo žalobci odpovězeno.

[15] Městský soud se tedy vypořádal se všemi žalobními námitkami a z odůvodnění napadeného rozsudku je zřejmé, proč považoval argumentaci žalobce za nedůvodnou. Odůvodnění rozsudku městského soudu tak plně odpovídá ustálené judikatuře zdejšího soudu k otázce přezkoumatelnosti soudních rozhodnutí (srov. zejm. rozsudek ze dne 18. 10. 2005, č. j. 1 Afs 135/2004-73, publikovaný pod č. 787/2006 Sb. NSS, a rozsudek ze dne 14. 7. 2005, č. j. 2 Afs 24/2005-44, publikovaný pod č. 689/2005 Sb. NSS), jakož i požadavkům § 157 odst. 2 zákona č. 99/1963 Sb., občanský soudní řád, ve spojení s § 64 s. ř. s. Námitka je proto nedůvodná.

[16] K námitce, že městský soud neoprávněně použil judikaturu evropských soudů, která v době vydání rozhodnutí žalovaného neexistovala, uvádí Nejvyšší správní soud následující. Právní normy, aby mohly plnit svou regulatorní funkci, musí být často formulovány jen velmi obecným způsobem. Je pak na soudech, aby v případech, kdy není výklad právní normy *prima facie* zcela zřejmý, autoritativně stanovily, jak má být daná norma vykládána. Přitom platí, že takto zaujatý výklad nepůsobí pouze prospektivně, tj. do budoucna, ale lze jej aplikovat např. také ve všech aktuálně probíhajících řízeních k tomu viz zejména rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 21. 7. 2011, č. j. 3 Ans 6/2011 – 101, ze dne 13. 11. 2011, č. j. 9 Afs 49/2010 – 205, nebo ze dne 14. 11. 2012, č. j. 1 As 123/2012 – 31, usnesení rozšířeného senátu ze dne 21. 10. 2008, č. j. 8 As 47/2005 – 86, publikované pod č. 1764/2009 Sb. NSS).

[17] Ustanovení § 75 odst. 1 hovořící o právním stavu v době rozhodování správního orgánu má proto na mysli stav právních norem (zákonných a podzákonných právních předpisů jakož i předpisů ústavní síly), nikoliv stav judikatury (výkladu takových předpisů). Správní orgán a po něm správní soud tedy nemůže při posuzování určitého případu použít právní normy, které v době rozhodování správního orgánu nebyly účinné. Je však oprávněn a povinen zohlednit judikaturu soudů k právním normám, které v této době účinné byly. Městský soud proto v projednávaném případě postupoval správně, pokud aplikoval judikaturu Soudního dvora Evropské unie, která na věc dopadala (k tomu viz dále), byť byla vydána až poté, co případ rozhodl žalovaný a jeho předseda. Námitka je tudíž nedůvodná.

pokračování

[18] K námitkám týkajícím se výkladu relevantní právní úpravy a její aplikace na projednávaný případ včetně otázky, zda žalobce prokázal užívání ochranné známky, je třeba nejprve obecněji vyložit smysl a účel výmazu ochranné známky pro její neužívání. Podle § 25 odst. 1 písm. b) zákona č. 137/1995 Sb. žalovaný vymaže ochrannou známku z rejstříku, jestliže v řízení zahájeném na návrh třetí osoby nebo z vlastního podnětu zjistí, že nebyla v České republice užívána po dobu nejméně pěti let před zahájením řízení o výmazu a majitel ochranné známky její neužívání řádně nezdůvodní; užívání ochranné známky třetí osobou na základě smlouvy se považuje za řádné užívání; k užívání ochranné známky, které započalo, popřípadě pokračovalo po uplynutí 5 let jejího neužívání, avšak ve lhůtě 3 měsíců před zahájením řízení o výmazu, se nepřihlíží.

[19] Nejvyšší správní soud si je vědom skutečnosti, že právní úprava prošla od doby rozhodnutí žalovaného vývojem. Zákon č. 137/1995 Sb. hovoří ve svém § 25 odst. 1 písm. b) pouze o „užívání“ (bez přívlastku), zatímco zákon č. 441/2003 Sb. přijatý za účelem harmonizace práva České republiky s právem Evropské Unie již ve svém § 31 odst. 1 písm. a) užívá pojem „řádné užívání“. [Jedná se o transpozici první směrnice Rady 89/104/EHS ze dne 21. prosince 1988, kterou se sblíží právní předpisy členských států o ochranných známkách, Úř. věst. L 40, 11. 2. 1989, s. 1 – 7, zvláštní vydání v českém jazyce: Kapitola 17 Svazek 01 s. 92 – 98, která ve svých člancích 10 odst. 1 a 12 odst. 1 hovoří o „skutečném užívání“]. Je však zřejmé, že nová právní úprava pouze formulačně zpřesňuje relevantní zákonné ustanovení v souladu se směrnicí; smysl a účel právní úpravy důsledků neužívání ochranné známky po stanovenou dobu je podle obou předpisů od počátku stále týž, a to zabránit stavu, kdy je ochranná známka zapsána v rejstříku, aniž by přitom byla reálně užívána pro jakékoli výrobky či služby (k tomu viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 3. 10. 2007, č. j. 3 As 8/2007 – 83).

[20] Konstantní judikatura Nejvyššího správního soudu dále zastává názor, že „i v případech, kdy se posuzují skutkové okolnosti, k nimž došlo před vstupem České republiky do Evropské unie, a rozhodným právem je právo tehdy účinné, je nutno ustanovení českého právního předpisu, přijatého nepochybně za účelem sblížení českého práva s právem Evropských společenství a majícího svůj předobraz v právní normě obsažené v právu Evropských společenství, vykládat konformně s touto normou“ (rozsudek ze dne 29. 9. 2005, č. j. 2 Afs 92/2005 – 45, publikovaný pod č. 741/2006 Sb. NSS). S přihlédnutím k doktríně nepřímého účinku směrnice (srov. rozsudek Soudního dvora ze dne 13. 11. 1990 ve věci C-106/89 *Marleasing*, Recueil I-04135) postupoval městský soud správně, pokud při výkladu spojení „užívání ochranné známky“ vyšel z konstantní judikatury Soudního dvora Evropské unie ke směrnici 89/104/EHS, z níž zákon č. 137/1995 Sb. podle vlastní důvodové zprávy „důsledně vychází“ (viz tisk č. 1639, Parlament České republiky, Poslanecká sněmovna, 1. volební období 1993 – 1996, digitální repozitář, www.psp.cz).

[21] Podle této judikatury je ochranná známka „skutečně užívána“ tehdy, pokud je v souladu se svou hlavní funkcí, kterou je zaručit totožnost původu výrobků nebo služeb, pro které byla zapsána, užívána za účelem vytvoření nebo zachování odbytiště těchto výrobků a služeb, s výjimkou užívání symbolické povahy, jehož jediným účelem je zachování práv z ochranné známky. Posouzení, zda je užívání ochranné známky skutečné, je třeba provést na základě soubornu skutečností a okolností, které jsou způsobilé prokázat její skutečné obchodní využívání v obchodním styku, zvláště užívání, které je v dotyčném hospodářském odvětví považováno za odůvodněné za účelem udržení nebo získání podílu na trhu pro výrobky a služby chráněné ochrannou známkou, druhu těchto výrobků a služeb, znaků trhu, rozsahu a četnosti užívání ochranné známky (rozsudek ze dne 11. 3. 2003 ve věci C-40/01 *Ansul*, Recueil, s. I-2439 bod 43; usnesení ze dne 27. 1. 2004 ve věci C-259/02 *La Mer Technology*, Recueil, s. I-1159, bod 27; rozsudek ze dne 11. 5. 2006 ve věci C-416/04 P *Sunrider*, Sb. rozh, s. I-04237, bod 70; k tomu též rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 3. 10. 2007, č. j. 3 As 8/2007 – 83). V citovaném usnesení *La Mer Technology* Soudní dvůr též konstatoval, že zde neexistuje pravidlo *de minimis* stanovící

minimální požadavek užívání ochranné známky – pokud minimální užití ochranné známky slouží reálnému obchodnímu účelu, lze toto užití považovat za skutečné ve smyslu směrnice (body 25 a 27 usnesení). Je proto třeba posoudit všechny okolnosti případu.

[22] Úkolem žalovaného tedy bylo na základě všech okolností případu posoudit, zda žalobce v rozhodné době pěti let předmětnou ochrannou známku řádně (skutečně) užíval. Důkazní břemeno ohledně prokázání tohoto užívání leželo na žalobci (viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 3. 11. 2005, č. j. 7 A 73/2000 – 100). Pro rozhodnutí věci tak bylo irelevantní zabývat se otázkou, od kdy bylo užívání ochranné známky žalobcem „symbolické“ či „fiktivní“, podstatou bylo, zda žalobce prokázal skutečné užívání v rozhodné době.

[23] Žalobce ve správním řízení prokázal, že ochrannou známku užil při jednom prodeji mikrovlnné trouby v roce 2000 (listiny z let 1990 a 1991 předložené žalobcem nespádají do rozhodného období a jsou pro posouzení skutečného užívání irelevantní). Otázkou tedy bylo, zda tento jeden prodej lze považovat za řádné (skutečné) užívání ochranné známky. Ačkoliv (jak výše uvedeno) neexistuje při posuzování řádného užívání pravidlo *de minimis*, Nejvyšší správní soud se při hodnocení této otázky ztotožnil se závěry předsedy žalovaného a městského soudu. Jistě si lze představit situace, kdy by i jeden jediný prodej v rozhodném období postačoval ke konstatování, že o řádné užívání šlo. Například u výrobků, jejichž výroba trvá dlouhý časový okamžik a je velmi nákladná a u nichž je takováto nízká frekvence prodejů příznačná. Pokud by žalobce prodával mikrovlnné trouby se speciálními vlastnostmi, designem či vyrobené z nestandardních a na výrobu náročných materiálů, u nichž je okruh kupujících velmi malý, bylo by možné i takovýto jeden prodej v rozhodném období uznat za řádné užívání ochranné známky, pokud by směřoval k udržení či získání podílu těchto speciálních trub na trhu. V projednávaném případě však žalobce pouze koupil zcela běžnou mikrovlnnou troubu od rakouského prodejce, a tu následně prodal v České republice dalšímu kupujícímu pod ochrannou známkou MICROSTAR. Není přitom důvod pochybovat o tom, že u obchodníků s běžnými mikrovlnnými troubami či domácími elektrospotřebiči je frekvence prodejů nepochybně výrazně vyšší než jeden prodej za pět let. Je proto důvodné předpokládat, že pro udržení či získání pozice v tomto segmentu trhu by bylo třeba realizovat výrazně vyšší počet prodejů. V takové situaci nelze mít za to, že by žalobce tímto jediným prodejem získával či si udržoval pozici na trhu mikrovlnných trub, a tím méně domácích elektrospotřebičů či dalších výrobků, pro něž měl ochrannou známku zapsanou. Nejvyšší správní soud se proto ztotožnil s předsedou žalovaného a s městským soudem, že žalobce neprokázal řádné (skutečné) užívání ochranné známky v rozhodném období.

[24] Nejvyšší správní soud konečně nepovažuje za důvodnou ani námitku žalobce týkající se provedení důkazu samotnou mikrovlnnou troubou MICROSTAR. Žalobcovo tvrzení, že měl v rozhodné době vystavenou tuto troubu za výlohou svého obchodu, nebylo možné prokázat předložením této trouby žalovanému či městskému soudu. Takový důkazní prostředek by dokládal maximálně to, že žalobce takovou troubu vlastní, a nikoliv skutečnost, že ji měl v rozhodném období (tj. v letech 1996 až 2000) vystavenou za výlohou svého obchodu. Tím méně pak bylo možné tímto důkazním prostředkem prokázat řádné (skutečné) užívání ochranné známky v rozhodném období.

IV. Závěr a náklady řízení

[25] Žalobce tedy se svými námitkami neuspěl; jelikož Nejvyšší správní soud neshledal důvod pro zrušení napadeného rozsudku z úřední povinnosti (§ 109 odst. 4 s. ř. s.), zamítl kasační stížnost jako nedůvodnou (§ 110 odst. 1 s. ř. s.).

pokračování

[26] O náhradě nákladů řízení rozhodl Nejvyšší správní soud v souladu s § 60 odst. 1 s. ř. s. Žalobce neměl ve věci úspěch, a nemá proto právo na náhradu nákladů řízení; žalovanému pak v řízení o kasační stížnosti žádné účelně vynaložené náklady nad rámec běžné činnosti nevznikly. Osoba zúčastněná na řízení má dle § 60 odst. 5 s. ř. s. právo na náhradu jen těch nákladů, které jí vznikly v souvislosti s plněním povinnosti, kterou jí soud uložil. V tomto řízení však nebyla osobě zúčastněné na řízení uložena žádná povinnost, a proto soud rozhodl, že nemá právo na náhradu nákladů řízení.

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 28. března 2013

JUDr. Marie Žišková
předsedkyně senátu